

РЕШЕНИЕ

№ 17538

гр. София, 22.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав, в
публично заседание на 22.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **9870** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК), вр. с чл. 9б и чл. 4 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ).

Образувано е по жалба на „Амрита арт“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], чрез адвокат М. В., против акт за установяване на задължения по чл. 107, ал. 3 ДОПК (АУЗ) № ДСЦ23-ТД26-285(16)/29.05.2024 г., издаден от С. Г. М.-Г. – старши инспектор в отдел „Общински приходи – Т. и С.“ към дирекция „Общински приходи“ направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община, с който са установени задължения за данък върху недвижимите имоти (ДНИ) в размер на 998,04 лв. главница и 91,12 лв. лихви, както и такса за битови отпадъци (ТБО) в размер на 5 322,90 лв. главница и 509,14 лв. лихви. АУЗ е потвърден с Решение № СФД24-РД28-267/06.08.2024 г. на директора на дирекция „Общински приходи“ при Столична община (ДДОП).

В жалбата и в съдебно заседание се иска отмяна на АУЗ. Претендират се разноски в размер на 1 818,00 лв. Жалбоподателят представя списък /л. 173/ и платежни документи /л. 174 – л. 176/.

Ответникът - директорът на дирекция „Общински приходи“ при Столична община, представляван от юрк. В., претендира отхвърляне на жалбата и присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки.

Административен съд София – град, след като обсъди доводите и възраженията на страните, както и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа страна следното:

На дружеството-жалбоподател, А. арт ЕООД, е издаден АУЗ по чл. 107, ал. 3 от ДОПК № ДСЦ23-ТД26-285-4-1/13.02.2024 г. /л. 89 – л. 90/ от В. К. Я. на длъжност старши инспектор, връчен редовно на 22.02.2024 г. АУЗ е издаден на основание подадена през 2022 г. декларация по чл. 14 от ЗМДТ за недвижим имот, собственост на дружеството, с партиден № 7224F292604 /л. 43 – л.

48/ заедно с обяснителни записки на счетоводителя /л. 48 гръб/ за жилище – апартамент № 4 на етаж 3 с адрес [населено място], район С., ул. „д-р Г. В.“ № 10. С декларацията имотът е деклариран като нежилищен и е подадена информация за отчетната му стойност след извършен ремонт. Съответно с АУЗ за периода 2023 г. за имота като нежилищен са установени задължения за ДНИ в размер на 998,04 лв. главница и 61,37 лв. лихва, изчислена към 13.02.2024 г., както и за ТБО в размер на 5 322,90 лв. главница и 352,05 лв. лихви към 13.02.2024 г. или общо задължението с лихвите към 13.02.2024 г. е в размер на 6 734,36 лв.

Срещу АУЗ е подадена жалба, в която се твърди, че имотът е жилищен, въпреки че е собственост на дружеството, както и че се отдава под наем на физическо лице. С Решение на ДДОП № СФД24-РД28-120/20.03.2024 г. АУЗ е отменен поради неизяснена фактическа обстановка, като преписката е върната на началника на отдел „Общински приходи-С./Т.“ за определяне на друг административен орган по приходите за повторно разглеждане.

След проведено административно производство, събрани доказателства и изясняване на фактическата обстановка, на А. арт ЕООД е издаден АУЗ по чл. 107, ал. 3 от ДОПК № ДСЦ23-ТД26-285(16)/29.05.2024 г. /л. 18 – л. 23/ от С. Г. М.-Г. на длъжност старши инспектор към отдел „Общински приходи-С./Т.“, оправомощен със Заповед на кмета на СО № СОА23-РД09-2483/17.11.2023 г. /л. 33 -38/ на основание чл. 4, ал. 1, ал. 3 и ал. 4 ЗМДТ, връчен редовно на дружеството на 30.05.2024 г. АУЗ е издаден на основание горепосочената декларация по чл. 14 ЗМДТ. С АУЗ за периода 2023 г. за имота като нежилищен такъв са установени задължения за ДНИ в размер на 998,04 лв. главница и 91,12 лв. лихва, изчислена към 29.05.2024 г. или общо 1 089,16 лв. Към датата на издаване на АУЗ по главницата са отбелязани като платени 969,99 лв. с остатък за доплащане 28,05 лв., както и 56,59 лв. за лихви с остатък за доплащане 34,53 лв. или общо остатък за доплащане 62,58 лв. С АУЗ е определена и ТБО за същия период в размер на 5 322,90 лв. главница и 509,14 лв. лихви към 29.05.2024 г. Към момента на издаване на акта по главницата са били платени 5 314,71 лв. с остатък за доплащане 8,19 лв. и 432,34 лв. по лихвите с остатък за доплащане 76,80 лв. или общо остатък за доплащане в размер на 84,99 лв.

Платените суми са по платежни нареждания от 29.04.2024 г. /л. 10 – л. 14/ за погасяване на задължения за ДНИ и ТБО по партидни номера 7224F226802 и 7224F312119, като плащанията са били отнесени от органите по приходите за погасяване на задължения за ДНИ и ТБО на процесния имот с партиден номер 7224F292604.

Срещу АУЗ на 13.06.2024 г., в срок, е постъпила жалба от дружеството по административен ред /л. 40 – л. 42/.

С Решение № СФД24-РД28-267/06.08.2024 г. /л. 26 – 31/ на М. М. на длъжност директор дирекция „Общински приходи“ към Столична община, оправомощен със Заповед на кмета на Столична община с рег. № СОА20-РД15-16/03.01.2020 г. /л. 15/, АУЗ е потвърден в цялост. Решението е редовно връчено на 12.08.2024 г.

Срещу решението на ДДОП с пощенско клеймо от 26.08.2024 г. в срок е постъпила жалба пред АССГ /л. 4 – 9/, в която се иска отмяна на АУЗ, определяне на задълженията за ДНИ и ТБО по данъчната оценка на имота, определена съгласно чл. 21, ал. 1, предложение 2 ЗМДТ, както и се прави възражение, че плащане по партидния номер на процесния имот не е извършвано, а ясно са посочени плащанията по партидни номера 7224F226802 и 7224F312119.

По делото е допусната и изслушана съдебно-счетоводна експертиза (ССЕ) с въпроси, формулирани от жалбоподателя /л. 144 – л. 151/.

При така установената фактическа обстановка съдът мотивира следните правни изводи:

Всички актове са издадени от компетентните по чл. 4 и ал. 9б ЗМДТ органи, съгласно горесцитираните заповеди за оправомощаване и са надлежно връчени. Жалбата срещу АУЗ е

подадена в срок от надлежна страна с правен интерес от оспорване срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, който преди това е обжалван по административен ред. Процесният акт е постановен в съответствие с изискванията за форма и съдържание и при спазване на административнопроизводствените правила.

Жалбата е допустима, но разгледана по същество е неоснователна, като АУЗ се явява законосъобразен, макар и по различни от изложените в него мотиви, по аналогия от т. 4 на ТР № 5 от 14.07.2004 г. по адм.д. № ТР-7/2004 г. на ОСС на ВАС.

Неправилно органите по приходите приемат, че един недвижим имот, притежаван от юридическо лице, е нежилищен такъв поради това, че дружеството го отдава под наем и така упражнява стопанска дейност, както и че трябва да докаже собствена жилищна нужда, за да се приеме апартаментът за жилищен такъв.

Според чл. 19, ал. 1 ЗМДТ данъкът се определя върху данъчната оценка на недвижимите имоти, а според чл. 21, ал. 1 данъчната оценка на недвижимите имоти на предприятията е по-високата между отчетната им стойност и данъчната оценка съгласно приложение № 2, а за жилищните имоти - данъчната им оценка съгласно приложение № 2. Съдебната практика по отношение на разпоредбата на чл. 21, ал. 1 ЗМДТ е еднозначна, а именно, че данъчната оценка на жилищните имоти като основа за определяне на ДНИ е тази по приложение № 2, независимо от това дали те са собственост на предприятие или не.

ЗМДТ не съдържа легална дефиниция на понятието "жилище". Съгласно чл. 36, ал. 1 и чл. 37, ал. 1 и 2 от Указ № 833 от 24.04.1974 г. за прилагане на Закона за нормативните актове (ЗНА) се приема, че съдържанието му за целите на този закон следва да се определя въз основа на легалните дефиниции, дадени в други нормативни актове. Съобразно § 5, т. 29 от ДР на Закона за устройство на територията (ЗУТ) жилищна сграда е сграда, предназначена за постоянно обитаване, и се състои от едно или повече жилища, които заемат най-малко 60 на сто от нейната разгънатата застроена площ. При определяне предназначението на сградата ателиетата се считат за жилища. Съобразно § 5, т. 30 от ДР ЗУТ жилище е съвкупност от помещения, покрити и/или открити пространства, обединени функционално и пространствено в едно цяло за задоволяване на жилищни нужди. Безспорно в случая е, че процесният имот е жилище съгласно посочените дефиниции и се намира в жилищна сграда. За процесния период апартаментът е бил отдаван под наем на физическо лице за жилищни нужди, което се подкрепя от представените доказателства – договор за наем, приемо-предавателен протокол, анекс към договора за наем /л. 79 – л. 82/. Апартаментът е бил включен в амортизационния план на дружеството. От хронологичните регистри е видно, че дружеството е отчитало приходи от наем за имота. Последното се подкрепя и от заключението на вещото лице /л. 144 и сл./. Безспорно дружеството е упражнявало стопанска дейност чрез отдаване на апартамента под наем. Предвид това, че апартаментът се ползва като жилищен от наемателя, собствеността и стопанската дейност не се отразяват на определянето му като различен от жилищен. Следва да се прави разлика между данъка върху недвижимите имоти, който е имуществен и данък върху доходите в случая с юридическото лице-корпоративен данък, който е подоходен данък. „Размерът на данъка се обуславя от стойността на обекта, която не се влияе от това за какви нужди той се използва. Начинът на използване не е елемент от стойността. От това, че едно жилище престава да бъде ползвано според предназначението и започва да се използва за нежилищни нужди, не се променя неговата стойност. Правото на собственост, пораждащо данъчното задължение, има един и същ обем, както когато сградата се ползва за жилищни нужди, така и когато тя не се ползва за такива нужди. Дотолкова, доколкото промяната в ползването може да доведе до различен доход от обекта, този доход трябва да бъде предмет на друг данък - подоходен. Отделното посочване в чл. 60, ал. 1 от Конституцията на „доходи и

имущество' трябва да се схваща за изискване за разграниченост между доходните и имуществените данъци, за недопускане на елементи, присъщи на едната категория данъци, в другата категория данъци". Изложеното изрично е посочено в Решение № 9/20.06.1996 г. по конст. д. № 9/96 на КС. Аналогично становище е застъпено и в Решение № 4/09.04.2019 г. по конст. д. № 15/2018 г. на КС, според което с ДНИ се облага стойността на имота, независимо за какви нужди се използва той, последното във връзка с туристическия данък и облагането на имоти, които се отдават под наем.

С оглед изложеното следва, че законодателят не случайно е регламентирал в чл. 21, ал. 1 ЗМДТ, че данъчната основа за облагане с ДНИ на нежилищните недвижими имоти на предприятията е високата между отчетната им стойност и данъчната оценка. За всички жилищни имоти, независимо от това дали са или не са собственост на предприятия, е регламентирано, че данъчната основа за облагането им с ДНИ е данъчната им оценка. Следва, че не е налице правно основание, на което един жилищен имот по легалното законово определение, следва да бъде третиран като нежилищен, само защото се използва за отдаване под наем /така Решение от 16.01.2023 г. по адм. д. № 3192/2022 г. на ВАС; Решение от 17.05.2019 г. по адм. д. № 1602/2019 г. на ВАС/.

С оглед изложеното, възражението на жалбоподателя по отношение начина на определяне на имота като жилищен или нежилищен по смисъла на чл. 21 от ЗМДТ е основателно, което обаче при разглеждане на цялата фактическа обстановка, не променя крайния правен извод за неоснователност на жалбата.

Видно от представената декларация по чл. 14 ЗМДТ от 30.09.2022 г. на данъчнозадълженото лице (ДЗЛ) сградата е построена през 2018 г. Съгласно чл. 14, ал. 2 ЗМДТ не се подават данъчни декларации за облагане с годишен данък за новопостроените сгради, подлежащи на въвеждане в експлоатация по реда на ЗУТ. Необходимите данни за определяне на данъка на новопостроените сгради и/или на самостоятелни обекти в тях се предоставят на служителите по чл. 4, ал. 1 ЗМДТ от възложителя на строежа в двумесечен срок след завършването на сградата в груб строеж. Съгласно чл. 14 ЗМДТ ДЗЛ е задължено да подаде коригираща декларация при промяна на обстоятелствата, които са от значение за определяне на данъка. А. арт ЕООД е подало декларация от 30.09.2022 г. по чл. 14 ЗМДТ, с която в част III имотът е деклариран с отчетната му стойност /л. 47/. Декларацията в част III се попълва само от данъчнозадължени лица-предприятия и само за нежилищни имоти на предприятията. Данъчната декларация представлява писмено извънсъдебно признание на обстоятелствата и фактите, съдържащи се в нея. Тя е частен свидетелстващ документ, подписан от лицето, сочено за неин издател, и като такъв го обвързва както поради наказателната отговорност, която носи за декларирането на неверни факти и обстоятелства по силата на чл. 313, ал. 2 от Наказателния кодекс, така и поради декларирането на неизгодни за него факти и обстоятелства. С подаването на коригиращата декларация ДЗЛ се отказва от декларираното в предходната и се обвързва с това, което декларира с коригиращата, като то става достоверно за данъчния орган. В този смисъл е и трайната съдебна практика: Решение № от 19.07.2018 г. по адм. д. № 14277/2016 г. на ВАС; Решение № от 11.02.2022 г. по адм. д. № 2746/2021 г. на АдмС – Б.; Решение от 30.05.2024 г. по адм. д. № 2224/2023 г. на АдмС – В.. Видно от изложеното, за органите по приходите подадената с декларацията информация, че жилището се декларира по отчетна стойност в графа нежилищни имоти, е обвързваща за определянето на задълженията на дружеството за 2023 г. Съгласно чл. 104 ДОПК след подаването на декларацията, но преди изтичането на законоустановения срок за подаването ѝ, подателят има право да прави промени, свързани с декларираните данни и обстоятелства, основата и определените задължения. Промени в подадена декларация се извършват с нова декларация.

Подадена след изтичането на срока декларация за промени се смята за неподадена и не поражда правни последици за целите на данъчното облагане. Не са налице данни по делото дружеството да е подало коригираща декларация на тази от 30.09.2022 г. в срок, с оглед на което органите по приходите правилно са приели отчетната стойност като основа за определяне размера на ДНИ за процесния имот.

Като се има предвид констатираното от съда, че недвижимият имот за 2023 г. е деклариран като нежилищен такъв, то и ТБО се определя за нежилищен имот на предприятие съгласно Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община (НОАМТЦУПСО), приета на основание чл. 9 ЗМДТ и чл. 21, ал. 1, т. 7 и чл. 22, ал. 1 от Закона за местното самоуправление и местната администрация (ЗМСМА). Съгласно чл. 22 НОАМТЦУПСО ТБО за нежилищни имоти на предприятията се определя: според количеството на битовите отпадъци съобразно вида и броя на съдовете за съхраняването им и честотата на сметоизвозване; чрез пряко договаряне; или пропорционално в промили. Поради липса на подадена декларация по чл. 23, ал. 1 от НОАМТЦУПСО за определяне на таксата по точка 1 на чл. 22 от същата и поради липса на пряко договаряне по чл. 24 и 22, т. 2 от НОАМТЦУПСО, ТБО се определя по чл. 22, т. 3 и чл. 26, ал. 1 НОАМТЦУПСО за нежилищни имоти на предприятията пропорционално в промили на база отчетна стойност на имотите. В случая за определяне размера на ТБО органите по приходите са взели декларираната от дружеството отчетна стойност на жилището. От това следва, че правилно ТБО за 2023 г. е изчислена върху отчетната стойност, а не върху данъчната оценка.

Относно възражението, че по партидата на процесния имот 7224F292604 не са правени плащания, а плащания са извършени за имоти с партидни номера 7224F226802 и 7224F312119, съдът намира следното:

От представените платежни нареждания, в които изрично е посочено какъв по вид задължение /за ДНИ или ТБО/ се погасява и за кой партиден номер, е видно, че действително не са извършвани плащания по партида 7224F292604. Това се потвърждава и от вещото лице в о.с.з. на 22.04.2025 г. /л. 177 гръб – л. 178/, от представените платежни нареждания от А. арт ЕООД /л. 10 – л. 13/, както и от вътрешните платежни на приходна администрация /л. 159 – л. 161/, като начинът за разпределяне е описан от вещото лице в ССЕ /л. 146 гръб – л. 147/. Въпреки това съдът намира, че органите по приходите правилно са разпределили сумите, получени от плащанията по партиди 7224F226802 и 7224F312119, към задълженията по партида 7224F292604, доколкото същите се явяват най-стари.

Съгласно чл. 169, ал. 3а ДОПК до заявяването им за принудително събиране задълженията за съответния вид, установявани от общините, се погасяват по реда на възникването им. От това следва, че в конкретния случай плащанията по партиди 7224F226802 и 7224F312119, правилно са отнесени към по-старото задължение по партида 7224F292604. В този смисъл са напр. Решение от 22.06.2020 г. по адм. д. № 1831/2020 г. на ВАС; Решение от 13.07.2023 г. по адм. д. № 10832/2022 г. на ВАС. Цитираната съдебна практика тълкува понятието в чл. 169, ал. 3а ДОПК „от същия вид“ като отделните видове задължения по чл. 1, ал. 1 и чл. 6, ал. 1 ЗМДТ. В случая видно от разбивката на разпределението на сумите /л. 147/ плащанията за ДНИ по посочените в платежните 2 партиди са отнесени към по-старите задължения за ДНИ по партида на процесния имот. Същото се отнася и за плащанията за ТБО – плащанията за ТБО са отнесени към по-старите задължения от същия вид. В допълнение, чл. 169, ал. 3а ДОПК е специален спрямо чл. 169, ал. 3 ДОПК, което се потвърждава и в цитираната практика на ВАС. С оглед гореописаните констатации, независимо от това, че по партида

7224F292604 не са извършени плащания, то с плащанията по другите 2 партии правилно са погасени по-старите задължения за процесния имот.

Предвид изложеното, възраженията относно материалната законосъобразност на оспорения АУЗ се явяват неоснователни, като законосъобразно на основание чл. 175 от ДОПК са начислени и лихви върху главницата.

Крайният извод на съда е за цялостна неоснователност на инициираното от „Амрита арт“ ЕООД оспорване.

При този изход на спора претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да бъде уважена за сумата от 992,12 лв. на основание чл. 8, ал. 1 във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа и с оглед материалния интерес по делото в размер на 6 921,20 лв.

Така мотивиран и на основание чл. 160, ал. 1 и чл. 161, ал. 1 ДОПК Административен съд - София град, III-то отделение, 13-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на „Амрита арт“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], срещу АУЗ № ДСЦ23-ТД26-285(16)/29.05.2024 г., потвърден с Решение № СФД24-РД28-267/06.08.2024 г. на директора на дирекция „Общински приходи“ при Столична община, относно установените задължения за данък върху недвижимите имоти и такса битови отпадъци за данъчен период 01.01.2023 г. - 31.12.2023 г. в размер на общо на 6 320,94 лв. ведно с лихва за забава в размер общо на 600,26 лв.

ОСЪЖДА „Амрита арт“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], да заплати на Столичната община юрисконсултско възнаграждение в размер общо на 992,12 лв.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: